

„Doamne, învață-ne să ne rugăm...” (4)

**„Când vă rugați, să ziceți:
...facă-se voia Ta...”**

Încheiem studiul nostru asupra versetului 2 din Luca 11, motivați de aceeași dorință pe care au avut-o și ucenicii atunci când s-au apropiat de Domnul Isus cu cererea: „Doamne, învață-ne să ne rugăm...”.

Apropiindu-ne de Dumnezeu cu o astfel de atitudine, am încercat să desprindem câteva principii spirituale menite să ghideze viața noastră de rugăciune, principii ascunse în modelul de rugăciune lăsat de Domnul Isus: „Când vă rugați, să ziceți: Tatăl nostru care ești în ceruri! Sfîntească-se Numele Tău; vie Împărăția Ta; facă-se voia Ta...”.

Referitor la acest ultim aspect amintit – „facă-se voia Ta...” –, este relativ simplu să recunoști faptul că voia lui Dumnezeu este „bună, plăcută și desăvârșită” – cum ne învață apostolul Pavel în Romani 12:2 – atunci când toate lucrurile ne merg bine, când avem ceea ce ne trebuie, când noi sau familiile noastre suntem bine și sănătoși, iar viața își urmează cursul fără prea multe obstacole sau probleme. Însă așa ceva nu se întâmplă prea des, trebuie să recunoaștem. De altfel, viața poate fi definită ca o înșiruire nesfârșită de probleme. De fiecare dată când rezolvi una, altele abia așteaptă să-i ia locul.

Domnul Isus ne-a avertizat că în lume vom avea necazuri! Niciunul dintre noi nu este scutit de suferință și nu devine imun la durere doar pentru că și-a predat viața în mâna lui Dumnezeu. Chiar dacă Dumnezeu este Tatăl meu, chiar dacă am fost ales și pus deoparte pentru a trăi o viață sfântă și curată, chiar dacă sunt un cetățean al cerului, o parte a Împărăției lui veșnice, nu sunt scutit de probleme, necazuri sau suferințe.

Așa se explică faptul că, deși avem un Dumnezeu căruia îi pasă de noi, care ne numără până și firele de păr care ne cad din cap, în jurul nostru continuă să existe copii orfani sau bătrâni abandonați, oameni care suferă de foame sau care sunt măcinați de tot felul de boli incurabile. Și asta nu pentru că Dumnezeu ar fi scăpat lucrurile de sub control sau ar fi depășit de situație. El îngăduie toate acestea pentru că în spatele fiecărei probleme, are un scop; iar apostolul Pavel vorbește despre aceasta: „De altă parte, știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume spre binele celor ce sunt chemați după planul Său. Căci pe aceia pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său...” (Romani 8:28-29). Acesta este unul dintre pasajele cel mai greșit înțeles de către credincioși. Aici nu ni se spune: „Dumnezeu va face toate lucrurile așa cum

vreau eu!”. Nu ni se spune nici că orice lucru din viață este bun. De cele mai multe ori, ceea ce se întâmplă în lume este rău și greșit, dar Dumnezeu este acela care le poate transforma în bine! De asemenea, nu ni se promite că toate lucrurile vor avea un sfârșit fericit pe acest pământ. Există multe sfârșituri nefericite în lumea aceasta...

Să nu uităm un lucru: noi toți trăim într-o lume căzută, afectată de păcat. Numai în cer sunt toate lucrurile perfecte, așa cum vrea Dumnezeu. Scopul final pe care Dumnezeu îl are cu privire la noi nu este o viață mai bună, mai fericită sau mai lipsită de probleme, ci este strămutarea noastră în cerul Său preasfânt. Întreaga noastră existență este o permanentă pregătire și transformare, un proces prin care, în fiecare moment să fim mai aproape de Dumnezeu și de Împărăția Lui și tot mai asemănători în caracterul nostru, cu Domnul Isus. În tot acest proces, ne-cazul, durerea, suferința sau problemele de fiecare zi au un rol semnificativ. Când înțelegem acest adevăr, perspectiva noastră se schimbă. Prioritățile se schimbă. Valorile se schimbă. Accentul vieții noastre de rugăciune se schimbă, pentru că indiferent de circumstanțe putem să ne rugăm: „...facă-se voia Ta, precum în cer, așa și pe pământ”.

Rugându-ne în felul acesta, noi înțelegem și exprimăm câteva adevăruri extraordinare de importante:

În primul rând, recunoaștem că viața noastră este în mâna lui Dumnezeu. El este în control și indiferent de circumstanțe, va continua să ne conducă spre biruința finală.

În al doilea rând, înțelegem că în spatele fiecărei probleme, durere sau încercare, Dumnezeu are un plan, un scop și în același timp, o soluție. Rugându-ne „...facă-se voia Ta, precum în cer, așa și pe pământ”, noi proclamăm plini de credință: Pentru orice problemă de pe pământ, există o soluție în cer, la Dumnezeu!

Și, nu în ultimul rând, noi conștientizăm că, împreună cu toate celelalte circumstanțe pe care ni le rezervă viața, durerea, necazul sau suferința lucrează împreună spre binele nostru veșnic, formând în noi un caracter dumnezeiesc, din ce în ce mai asemănător cu al Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos. Ne apropiem mai mult de Tatăl nostru ceresc, pregătindu-ne pentru momentul în care vom păși, prin har, în cerul Său Preasfânt. Vom locui pentru totdeauna în prezența Sa, în acel loc lipsit de lacrimi sau suspine, de durere sau boală, de probleme sau orice altă suferință. Nădăjduim că vom ajunge acolo, și de aceea ne rugăm neîncetat: „...facă-se voia Ta, precum în cer, așa și pe pământ”.

**Prezbiter drd.
MARIUS HANGANU,**
Biserica Pentecostala
Elim Hunedoara

„Când vă rugați, să ziceți: «Tatăl nostru care ești în ceruri! Sfîntească-se Numele Tău; vie Împărăția Ta; facă-se voia Ta, precum în cer, așa și pe pământ.»”
(Luca 11.2)